

[Ole Vig Jensen]

byrde netop for disse grupper er uacceptabel. Men jeg vil gerne minde om, at vi fra radikal side allerede i 1979 i forbindelse med gennemførelsen af det, man kaldte første fase af en forbedring af de uddannelsessøgendes forhold, stillede et ændringsforslag ved tredsjebehandlingen, som skulle bemyndige undervisningsministeren til sammen med økonomiministeren at aftale med Nationalbanken og banker og sparekasser en maksimalrente i forbindelse med udlån til uddannelsessøgende. Forslaget blev ikke vedtaget dengang; jeg kan huske, at ministeren udtrykte sympati for forslaget, men vi kom ikke videre.

Jeg mener, det havde været rigtigt at gennemføre den pågældende idé dengang, og det havde så også i dag været nemmere måske på et tidligere tidspunkt at være gået ind med en rentestøtte for at afbøde de værste virkninger af det meget høje renteniveau igennem de senere år. Det er vel nok en mulighed, som vi ikke kan eller skal benytte os af nu. Jeg har sympati for de tilkendegivelser, der er kommet fra ministerens side, om at gå ind i en eller anden form for gældssanerung for disse mest udsatte grupper.

Men jeg synes også, det er nødvendigt, at vi grundlæggende gør os overvejelser om, hvordan vi vil indrette uddannelsesstøtten for fremtiden. Vi har tidligere også givet udtryk for, at vi gerne vil være med til delvis at ændre statsgaranterede bank- og sparekasselån til statslån. Jeg tror ikke på det, som retsforbundet her har givet udtryk for: at vi uden videre kan tage den beslutning at gå fra statsgaranterede bank- og sparekasselån over til statslån, men en kombination kan måske være en første fase til at rette op på forholdene.

Jeg mener i hvert fald, at skal vi gå til statslån alene, må vi gøre os overvejelser om, hvordan tilbagebetalingen skal foregå. Vi har fra radikal side sympati for en indeksreguleret tilbagebetaling, vel også for en indtægtsbestemt, indtægtsrelateret, tilbagebetaling. Jeg tror i hvert fald, det er nødvendigt, at vi gør os sådanne overvejelser, hvis vi skal ændre uddannelsesstøtten.

Jeg håber, at ministeren i sommerens løb frem mod næste folketingssamling vil gøre sig overvejelser også i denne retning, sådan at vi kan få et rimeligt godt beslutningsgrundlag på et senere tidspunkt.

Jeg vil også i dag henvise til det udvalgsarbejde, vi fik sat i gang i forbindelse med majaftalerne i 1980, hvor vi nedsatte en arbejdsgruppe mellem 3 ministerier, som skulle se på støtteforholdene og lønforholdene for de 18–25-årige. Det var et embedsmandsudvalg, der blev nedsat, og det er kun regeringen og de enkelte fagministerier, der kender resultatet af arbejdet. Vi andre har endnu til gode at blive orienteret om resultatet af dette arbejde. Jeg har i hvert fald forventninger i den anledning til, at det skulle være muligt at kanalisere nogle af de mange passive penge, der i dag bruges til støtte for unge, over i en mere aktiv indsats i forbindelse med uddannelse. Jeg går ud fra, at man arbejder videre med den sag, sådan at vi på et senere tidspunkt måske ad den vej vil kunne skaffe midler til uddannelsesstøtte.

Ministeren har i dag sagt – og det synes jeg er klogt – at hun ikke har lagt sig fast på nogen bestemt løsning; der er her givet en idé til, hvordan det kunne lade sig gøre, men flere muligheder står åbne, og ministeren vil se på forskellige modeller. Vi er fra radikal side tiltalt af, at ministeren forbereder et sådant udspil til næste folketingssamling og gerne sådan, at det vil kunne få virkning fra august 1982, altså det nye uddannelsesar.

**Mimi Jakobsen (CD):**

Ingen af de hidtidige ordførere i dag har vel draget situationens og problemets alvor for de studerende i tvivl, og jeg vil starte med at sige, at det gør vi sandelig heller ikke i CD. Men ministeren sagde, at kernen i sagen er penge, og det har ministeren evig ret i. Det er ud fra den betragtning, jeg vil være i stand til at holde en meget kort tale i dag, for problemet er jo, at sympati har vi vel alle, men hvad har vi at have den i?

Vi har i CD også arbejdet med disse tanker – vi har i øjeblikket to udvalg siddende – men det viser sig altså, at hver gang de kommer med en virkelig god løsning, er det noget i milliardklassen, og derpå bliver udvalget sendt tilbage igen med besked på, at den går nok ikke, så der er vel også håb om, at man ad den vej efterhånden får skåret ned på det til et niveau, som vi ved kan lade sig gøre.

Jeg synes, at det alvorligste ved problemet sådan set ikke er de studerendes forhold, me-